

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.13

Mødet genoptaget kl. 13.15

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 71:**Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med etablering af et flugtsikkert fængsel.**

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 25/1 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Det er kriminalforsorgens hovedopgave at gennemføre frihedsberøvelse og at fuldbyrde idømte straffe. Kriminalforsorgen skal derfor udøve den kontrol og sikkerhed, der er nødvendig for at fuldbyrde straffene. Det fremgår af Direktoratet for Kriminalforsorgens principprogram, men det fremgår også af principprogrammet, at kriminalforsorgens anden hovedopgave er at støtte og motivere de dømte til gennem personlig, social, arbejdsmæssig og uddannelsesmæssig udvikling at leve en kriminalitetsfri tilværelse efter afsoningen.

Ved gennemførelse af frihedsberøvelse vil der altså altid være tale om en afvejning af disse to hensyn.

Med hensyn til undvigelse over muren, som man kalder det, fra de lukkede fængsler og arresthusene er der set over en 10-års-periode ikke tale om nogen væsentlig stigning i det gennemsnitlige antal undvigelse. Ikke desto mindre har vi som bekendt på finansloven for 1996 ud over de midler, der normalt anvendes til bygningsvedligeholdelse, afsat ca. 6 mio. kr. til forbedring af den ydre fysiske sikkerhed.

Disse midler skal bl.a. anvendes til etablering af mikrobølgeanlæg i to fængsler, udbygning af eksisterende anlæg i to andre fængsler samt nye bevægelsesalarmer i et femte fængsel. Endvidere vil vi i et antal af fængslerne sikre portene ved hjælp af portspærrere. I flere af fængslerne vil kameraovervågning inden for og uden for murene blive forbedret, ligesom det indvendige hegn omkring gårdtursarealet på et af fængslerne udskiftes og forbedres. Og der er også andre forslag.

Spørgsmålet om at indrette særlig flugtsikrede institutioner har været drøftet med lederne af de lukkede fængsler. Disse drøftelser er mundet ud i, at lederne mener, at der kan være behov for yderligere flugtsikring over for to grupper af indsatte, nemlig dem, der på baggrund af tidligere flugter eller flugtforsøg må anses for stærkt undvigelsestruede, og dem, der må vurderes som særlig farlige.

Det er direktoratets opfattelse, at der maksimalt er tale om ca. 40 indsatte, som vil kunne henføres til gruppen af stærkt undvigelsestruede indsatte og gruppen af særlig farlige indsatte.

Spørgsmålet om oprettelse af en særlig flugtsikret afdeling indebærer da også nogle alvorlige problemer. Jeg kan nævne forråelse af miljøet, praktiske problemer, problemer med separering af fanger, problemer med hensyn til princippet om afsoning i nærheden af bopælen, ressourceproblemer m.v.

De videre overvejelser vedrørende særlig flugtsikrede afdelinger vil ske i forbindelse med direktoratets behandling af indstillinger fra arbejdsgruppen vedrørende stærke indsatte, som forventes afleveret til direktoratet inden for nogle få måneder.

Jeg vil dog også påpege, at såfremt den næste proces måtte resultere i en anbefaling om at oprette flugtsikrede afdelinger, vil det forudsætte indgående retssikkerhedsmæssige over-

vejelser, f.eks. om, hvorledes man afgør, om en indsat bør placeres i en afdeling, og hvor denne kategori af indsatte bør placeres under vare-tægtsfængslingen.

Jeg finder, at de vidtgående planer i beslutningsforslaget om rutinemæssige gennemsyn af personer, visitation af personale, udlægning af pigtråd langs ringmurene og glasplader mellem den besøgende og den indsatte ikke hører hjemme i det danske fængselssystem. Sådanne tiltag strider mod regeringens kriminalpolitiske holdning.

Den gældende ordning om udgang og prøveløsladelse som et normalt led i straffuldbyrdelsen er et væsentligt led i kriminalforsorgens behandlingsmæssige virksomhed. Udgang giver den indsatte mulighed for at fastholde forbindelsen med familie og venner under omstændigheder, der er klart mere normale end ved besøg hos den indsatte i institutionen.

Et udgangsforløb anses endvidere for egnet til at fastholde den indsatte i et ansvar for den pågældendes egen og eventuelle families tilværelse. Et udgangsforløb betyder yderligere, at den indsatte i stigende grad må undergive sig en selvdisciplinering ved gennemførelse af udgang uden misbrug og tilbagevenden til institutionen på et bestemt tidspunkt.

Under udgang skal den indsatte vænne sig til igen at omgås andre mennesker under former, der ikke er bestemt af de formelle og uformelle regler i en afsoningssituation, som de ellers lever under.

Muligheden for udgang og dermed kontakt med familie og venner må i øvrigt antages at indebære en nedsat risiko for såvel undvigelse som ny kriminalitet. Eksisterede denne mulighed ikke, ville familiemæssige forhold oftere få folk til at prøve at undslippe.

Endelig er udgangen med til at forhindre en forråelse af selve fængselsmiljøet – med de følger, det har for den enkelte indsatte. Den aggressivitet og hadefuldhed, som følger med et totalt lukket fængselssystem, går i sidste ende ud over alle i samfundet, fordi den indsatte som – kan man sige – et produkt af et sådant system typisk ville være farligere ved løsladelsen end ved indsættelsen.

Jeg kan derfor ikke anbefale det forslag om et automatisk stop for udgang i tilfælde, hvor der har været en undvigelse, således som det nævnes i beslutningsforslaget. Det må komme an på konkrete vurderinger.

Efter reglerne om prøveløsladelse skal der tages stilling til spørgsmålet om prøveløsladelse, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst 2 måneder, er udstået.

Prøveløsladelse i henhold til denne bestemmelse er forudsat som et regelmæssigt led i fuldbyrdelsen af fængselsstraffe på 3 måneder og derover. Det er en betingelse for prøveløsladelse, at den dømtes forhold ikke gør den utilrådelig. Dette indebærer i praksis, at der ikke må foreligge en væsentlig risiko for, at den pågældende begår ny kriminalitet, der ikke er bagatelagtig, og som ikke formodes at kunne begrænses ved tilsyn og særvilkår.

Før der træffes bestemmelse om prøveløsladelse, skal der i alle tilfælde foretages en konkret og aktuel vurdering af, om der er risiko for tilbagefald. I denne vurdering indgår bl.a. antallet af tidligere løsladelser og betingede domme, den indsattes forhold under tidligere tilsynsperioder og dennes forhold ved løsladelsen m.v.

Hvis den dømte under afsoning er undvejet eller udeblevet og herunder har begået ny kriminalitet, vil det naturligvis have indflydelse på vurderingen. Hvis den dømte søger tilbage til det kriminelle miljø, således at det tyder på fortsat kriminel aktivitet, indgår det også i den samlede vurdering. Hertil kommer, at der ved undvigelse fra åben anstalt som hovedregel reageres med overførelse til lukket anstalt. Undvigelse fra en lukket anstalt straffes med disciplinærstraf, typisk med 7, eventuelt 14, dages strafcelle, ligesom der sker inddragelse af eventuel udgangstilladelse for en periode. Man får populært sagt karantæne.

Der skete i øvrigt i 1992-1994 en række stramminger i administrationen af reglerne om prøveløsladelse.

Under hensyn til, at reglerne om prøveløsladelse på linje med udgangsreglerne er et vigtigt led i straffuldbyrdelsen, finder jeg det heller ikke hensigtsmæssigt generelt at afskære fra muligheden for prøveløsladelse i tilfælde af undvigelse. Der kan jo være mange år mellem begivenhederne.

Kontrollen med, at de indsatte ikke er i besiddelse af ulovlige effekter, herunder narkotika, sker bl.a. ved hjælp af visitation i henhold til cirkulære om visitation af de indsatte og deres opholdsrum. Adgangen til visitation blev med henblik på at forhindre indsmugling udvidet i begyndelsen af 1980'erne.

Visitation af den indsatte person kan således bl.a. foretages ved indsættelse før og efter fra-

vær fra institutionen, før og efter besøg, ved indlæggelse på sygeafdeling, ved anbringelse i enrum samt ved anbringelse i forhørs-, straf- eller sikringscelle.

Endvidere blev der i 1980 indført hjemmel til i de lukkede anstalter at visitere de besøgendes yderklædning – eventuelt ved hjælp af en metaldetektor – hvis der foreligger konkret mistanke om indsmugling eller omstændighederne i øvrigt taler for stikprøvekontrol. Vil den besøgende ikke medvirke ved visitation, afvises besøget. Tilladelse til at medbringe effekter ved besøg kan ligeledes gøres betinget af, at effekterne visiteres.

Ifølge effektcirkulæret, som det hedder, skal de indsattes effekter gennemgås ved indsættelse med henblik på afgørelse af, i hvilket omfang effekterne kan udleveres. Tilsvarende gælder med hensyn til effekter, som tilsendes under opholdet eller modtages ved besøg eller medtages efter udgang.

Jeg kan endvidere oplyse, at indgåede breve til de indsatte i lukkede anstalter og i almindelighed også i de åbne anstalter åbnes af personalet i de indsattes påsyn med henblik på at kontrollere konvolutten for indhold af ulovlige effekter. Der foretages ikke visitation af fængselspersonalet som omtalt i forslaget. Jeg skal pege på, at visitation er et meget vidtgående indgreb over for det enkelte menneske, og at det ville kræve lovhjemmel, hvis det skulle finde sted.

Med hensyn til spørgsmålet om ved hjælp af røntgenundersøgelse af de indsatte at forhindre indsmugling af narkotika i fængslerne må man være opmærksom på, at røntgenundersøgelser med henblik på konstatering af containere med eventuelt narkotikaindhold er behæftede med væsentlig usikkerhed.

Kriminalforsorgens lægekonsulent har endvidere oplyst, at selv om risikoen er ringe ved de enkelte undersøgelser, indebærer enhver røntgenundersøgelse en helbredsmæssig risiko for strålebettinget sygdom, inklusive udvikling af kræft. Endvidere følger det af Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse om røntgendiagnostik til medicinsk brug, at der skal foreligge en klinisk motivation for enhver røntgenundersøgelse.

Der står mig ikke klart, om det er forslagsstillerens tanke, at der også skal foretages røntgenundersøgelser af fængselspersonalet, hver gang de går ind og ud af fængslet. Er dette tilfældet, siger det sig selv, at der vil være tale om meget hyppige røntgenundersøgelser med deraf forøget sundhedsmæssig risiko.

Allerede på grund af de sundhedsmæssige betæneligheder ved røntgenundersøgelser mener jeg ikke, at det er en farbar vej, når vi taler om at begrænse mængden af narkotika i fængslerne.

De allerede eksisterende restriktioner og kontrolforanstaltninger suppleres med en lang række andre faktorer:

Der har allerede i flere år været to stoffrie afdelinger i statsfængslet ved Horserød, og som et led i finanslovforliget mellem regeringen og De Konservative er der afsat midler til etablering af endnu en stoffri afdeling i det gamle arresthus i Horsens.

Formålet med at oprette denne type afdeling er at give indsatte mulighed for at afsone i stofrit miljø, og stoffriheden sikres bl.a. ved, at de indsatte forpligter sig til at afgive urinprøver med jævne mellemrum.

Endvidere er der for knap 2 år siden forsøgsvis indrettet egentlige kontraktfængselsafdelinger i de to lukkede statsfængsler Nyborg og Ringe. Her kan stofmisbrugere, der er motiverede for at komme ud af misbruget, afsone straffen på en række aftalte vilkår, og også her sikres stoffriheden bl.a. via urinprøvekontrol. Placering i en sådan afdeling indebærer, at den indsatte forpligter sig til at tage aktivt del i afdelingens arbejde, samtidig med at afdelingen forpligtes til at skabe en ramme for og et indhold i afsoningen, som kan støtte den pågældende i beslutningen om at ophøre med misbruget.

Det er mit ønske, at der i de kommende år kan skaffes midler til etablering af flere stoffri afdelinger og pensioner, samtidig med at stofterne skal begrænses mest muligt overalt i fængslerne. Målet for bestræbelserne er jo: Jo færre narkomaner i fængslerne, jo mindre narkotika.

I medfør af straffelovens § 49, stk. 2, er der i en del tilfælde truffet beslutning om at overføre stofmisbrugeren til afsoning i døgninstitutioner eller lignende, hvor de pågældende under institutionsmæssige forhold kan modtage særlig pleje og behandling. En recidivundersøgelse har for nylig vist en positiv effekt af sådanne overførsler, der foretages i samarbejde med det almindelige behandlingssystem.

Endvidere kan jeg nævne den nyligt etablerede forsøgsordning, som fik bred støtte her i Folketinget, hvorefter stofmisbrugere kan idømmes alternativ behandling i stedet for fængselsstraf. Denne ordning er foreløbig sat i værk i Fyns og Frederiksborg Amter, men der har endnu ikke

været en evaluering. Jeg skal ikke skjule, at det er mit håb, at vi kan gå meget længere ad den vej, der her er peget på. Alt i alt er det således min opfattelse, at behandlingsforsøg som dem, jeg netop har beskrevet, er særdeles vigtige. Bestræbelserne for at angribe problemerne på en positiv måde via behandling bør derfor fortsætte og yderligere udbygges i takt med, at der skabes økonomisk grundlag herfor.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Der er en konsekvent brist i alle Fremskridtspartiets forslag, nemlig at partiet altid vil reducere antallet af offentligt ansatte til et minimum, undtagen når partiet finder en eller anden populistisk sag. Så er der ingen grænser for, hvor mange ressourcer man vil afsætte, og det er netop tilfældet med beslutningsforslaget om flugt- og narkosikre fængsler. Her vil Fremskridtspartiet pludselig gerne ansætte mange flere offentligt ansatte, og forslaget vil da også give flere medlemmer til Dansk Fængselsforbund. Men ellers ser jeg ingen positive følger af forslaget. Sådanne som forslaget foreligger nu, er det bare endnu en af de ørkesløse Fremskridtspartimarkeringer, som lige akkurat kan finde støtte hos partiets frænder i Dansk Folkeparti og måske et par enkelte mere.

Forslagsstillerne har tilsyneladende valgt at overse, at vi her i Danmark og i den vestlige verden i øvrigt har valgt nogle grundprincipper for vores sanktionssystem. Jeg skal ikke trætte med et langt foredrag om dette, men blot nævne, at vi faktisk tror meget på, at en afsoning skal være mere end blot et ordentligt sted at sove med mulighed for beskæftigelse eller uddannelse, som det er formuleret i bemærkningerne til forslaget. Vi tror faktisk på, at opgaven for kriminalforsorgen først og fremmest er at skabe så optimale muligheder som gør ligeligt inden for dommens rammer og inden for de finansielle og fysiske muligheder for at åbne mulighed for, at de mennesker, der kommer i fængsel, får de bedste muligheder for at kunne forlade fængslet efter afsoningen som bedre rustede til at klare sig i samfundet uden at begå ny kriminalitet. Balancekunsten er, at der skal tages såvel et generelt præventivt som et og specielt præventivt hensyn.

Nu er det jo sådan med fangeflugter som i øvrigt også med bankrøverier, at de forekommer i stimer. Når det lykkes et sted, er der straks andre indsatte, der lige skal prøve, så der er tale om en udbredt proportionsforvrængning, når

der nu tales så meget om behovet for flugtsikre fængsler. Der er heller intet, der tyder på, at totalt flugtsikre fængsler medfører noget positivt. Kriminalforsorgen i Danmark er lagt an på nogle helt andre principper end dem, Fremskridtspartiet er tilhænger af, og som har mere med amerikanske maximum security prisons end med den danske virkelighed at gøre.

På Socialdemokratiets vegne vil jeg afvise forslaget om totalt lukkede fængsler, men vi tager gerne en generel debat om kriminalforsorg i al almindelighed. Vi drøfter også gerne konkrete forslag til forbedringer af kvaliteten af danske fængsler, men ikke på dette beslutningsgrundlag. I øvrigt synes jeg, at denne debat kører ganske udmærket og på et langt højere kvalitetsniveau ude i samfundet.

Det bør ikke forsvares, at indsatte undviger fra afsoning, men set i forhold til det samlede antal indsatte er problemet højest overskueligt, og der er endda ikke påvist noget særligt udsving gennem de senere år. Men hvis vi skal have en drøftelse om sanktioner over for indsatte, der bryder ud, er vi til at tale med. For lige så vel som reel, god opførsel skal honoreres, skal det også koste noget for de indsatte at iværksætte en fangeflugt.

Til sidst skal jeg takke forslagsstillerne for, at de har medtaget min ringheds udtalelser om vanskelighederne ved at etablere lukkede fængsler. Hr. Tom Behnkes modspil viser, at vi står meget langt fra hinanden, og i øvrigt illustrerer det også et grundlæggende ønske om indførelse af det, som englænderne forlod i 1930'erne, nemlig »the sharp shock«. Pigtråd, glasskår og mere elektronik og glasplader løser ingen problemer, men skaber problemer.

Den eneste rigtig interessante løsning synes jeg er Fremskridtspartiets forslag om anvendelse af gæs til bevogtning. Her er tale om virkelig visionær, konstruktiv og grøn tænkning, det er virkelig trendy. Det er bare synd for forslagsstillerne, at ideen blev brugt allerede i det 4. århundrede – og med succes skal jeg huske at sige – da Martin af Tours efter overleveringen gemte sig blandt gæssene for at undgå at blive biskop. Gæs sladrer som bekendt, så det er et godt forslag. Det er virkelig besparende i alle henseender, og så er det jo som sagt grønt.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg står uforstående over for både hr. Poul Qvist Jørgensens og ministerens modtagelse af forsla-

get. Det, der er lagt op til med forslaget, er, at regeringen i samarbejde med Folketingets partier skal tage en drøftelse om, hvilke midler og metoder man er indstillet på at benytte i Danmark for at nå frem til at få et flugtsikkert og narkotikafrit fængsel.

I forslaget er der oplistet en hel række eksempler på, hvilke midler og hvilke metoder man kan tage i anvendelse, hvis man vil opnå målet, et flugtsikkert og narkotikafrit fængsel. Men under hvert eneste eksempel er der skrevet, at det er naturligt op til Folketingets partier og regeringen at diskutere sig frem til, om det er midler, man er indstillet på at benytte i Danmark for at sikre, at fængslerne bliver flugtsikre og narkotikafrie, så jeg forstår ikke helt, at man på den måde afviser alt i dette forslag.

Sagen er jo, at hvis man vil, kan man etablere et flugtsikkert fængsel, og hvis man vil, kan man lave et narkotikafrit fængsel. Spørgsmålet er kun, om man er klar til at tage de midler og metoder i anvendelse, det kræver. Jeg ved godt, at det er man ikke i Danmark, og det er heller ikke nogen hemmelighed, at der også er midler og metoder, som vi i Fremskridtspartiet ikke vil være med til at benytte.

Men det, som drøftelserne gerne skulle munde ud i, var, at vi kom så langt som overhovedet muligt i retning af at få et flugtsikkert og narkotikafrit fængsel. Man kunne lave en forsøgsordning i f.eks. et års tid og se, hvad resultatet og effekten blev af denne forsøgsordning, og så kunne vi på den baggrund diskutere, om nogle af midlerne og metoderne skulle justeres. Forslaget er kun et oplæg til den diskussion.

Jeg er naturligvis glad for, at ministeren siger, at der er afsat penge til forøget sikkerhed i fængslerne og sådan noget, men det er jo ministeren, der bestemmer, hvilke midler og metoder der skal tages i brug. Mit ønske var blot, at man inddrog Folketingets partier i disse overvejelser om, hvilke metoder og midler vi i Danmark er indstillet på at bruge i fængslerne for at sikre, at de bliver flugtsikre og narkotikafrie.

Jeg er også lidt ked af, at hr. Poul Qvist Jørgensen hidsede sig sådan op, for dette forslag er kun et oplæg til en debat. Det er jo ikke sådan, at vi har lavet et lovforslag om, at sådan skal det være. Det er et beslutningsforslag med en opfordring til, at vi får en generel debat og også en bredere debat, end vi kan nå her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg skal ikke anstrenge mig for at forlænge debatten vældig meget, men jeg er nødt til at spørge hr. Tom Behnke: Ud over det, som jeg nu forstår er et diskussionsoplæg, som vi kan hyggelsesnakke med hinanden om, vil jeg godt have at vide af hr. Tom Behnke – og det kan jo være, hr. Tom Behnke får det at vide af ministeren – hvad hr. Tom Behnke og hans parti overhovedet har gjort sig af ulejlighed for at pege på økonomien i forslaget. Hvad koster forslaget, hr. Tom Behnke, og er man parat til at betale den pris, det koster, ikke alene i kroner og øre, men også i menneskeskæbner?

Jeg tror aldrig, det ville lykkes, men lad os tage som et tankeeksperiment, at vi blev enige om, at vi skulle lave et flugtsikkert og narkotikafrit fængsel for den gruppe kriminelle, eksperterne har peget på. Så har vi i øvrigt allerede spørgsmålet, om der skal være et eller to lukkede fængsler, om der skal være et øst for Storebælt og et vest for Storebælt. Hvad vil hr. Tom Behnke betale for at få de 40 pladser?

Jeg gætter på, at et af svarene vil blive, at man vil bare bygge fængslerne noget større. Javel, men det vil så sige, at så skal der indsættes andre, som slet ikke opfylder kriterierne for at komme i lukket fængsel, for at få skabt en smule økonomi i det. Men udgangspunktet for mit spørgsmål er: hvad er der overhovedet af penge, og kunne man forestille sig, at disse penge, som altså ikke er afsat i hr. Tom Behnkes tankegang, kunne anvendes på en bedre og mere resocialiserende måde?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Selv om jeg brugte hele min tidligere korte bemærkning på at forklare, at forslaget er et oplæg til debat, er det, som om hr. Poul Qvist Jørgensen vil have, at det skal være udmøntet konkret, sådan og sådan og sådan til de og de penge, for så kan hr. Poul Qvist Jørgensen afvise det, og det, hr. Poul Qvist Jørgensen for enhver pris vil, er netop at afvise forslaget.

Men jeg har jo netop lavet forslaget på en sådan måde, at det burde være umuligt for hr. Poul Qvist Jørgensen at afvise det, og derfor prøver hr. Poul Qvist Jørgensen at konkretisere nogle ting, som ikke er og som ikke skal være konkretiseret i forslaget. Forslaget er nemlig et oplæg til en debat mellem Folketingets partier, bl.a. om, hvorvidt man er villig til at betale den

pris, det koster. De forskellige midler og metoder, som er omtalt i forslaget som forslag og oplæg til debat, har selvfølgelig forskellige omkostninger, og det ved hr. Poul Qvist Jørgensen jo lige så godt som jeg. Noget er dyrere, og noget er billigere.

Men hr. Poul Qvist Jørgensen spørger også om noget, som selvfølgelig er centralt: Er Fremskridtspartiet parat til at betale prisen, når vi taler om menneskeskæbner? Her er vi inde på noget af det centrale, som måske kunne skille vandene i Folketinget, men jeg er klar til at diskutere det.

Spørgsmålet er: Er det af hensyn til de indsatte, altså de kriminelle, vi indretter fængslerne, eller er det af hensyn til borgernes sikkerhed? Det kan godt ske, det er ubehageligt for dem, der har begået en kriminel handling, at sidde i fængsel, men det synes jeg ikke gør noget. Jeg synes, det er bedre, at det er ubehageligt for de indsatte, end at det er ubehageligt for borgerne at skulle leve i den utryghed. Men hvis ellers viljen var der til at diskutere de ting, kunne vi diskutere dem og få en fornuftig snak om, hvilke midler og metoder vi er klar til at bruge i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, jeg ikke kan forstå, er, at hr. Tom Behnke ikke kan forstå, at der er en sammenhæng imellem, hvordan forbryderne har det, og hvordan vi andre har det – i hvert fald på det tidspunkt, hvor forbryderne bliver lukket ud.

Svend Aage Jensby (V):

Hr. Tom Behnke anførte og præciserede ikke mindst her til slut, at beslutningsforslaget skal opfattes som et oplæg til debat. Det synes jeg er godt, fordi der er nogle af tingene i beslutningsforslaget, hvor Venstre kan følge tankegangen, mens der er andre ting i det, som jeg vil tage afstand fra.

Det er helt klart, at befolkningens hele opfattelse af, hvad der er retssikkerhed og lov og orden i dette land, lider jo et knæk, når man alt for ofte kan læse, at så er den ene og så den anden fange smuttet fra et fængsel. På det område kan de fleste partier herinde vel nok være enige om, at det må vi ved fælles hjælp forsøge at få gjort noget ved, så her er jeg enig i intentionen i forslaget.

Så vil jeg vende mig til et par af punkterne i bemærkningerne, hvor der bl.a. er nævnt flugt-

sikring af fængsler. I Venstres støtter vi, at man bruger nogle penge til bedre teknisk overvågning og bedre sikring mod undvigelse, som det er nævnt i bemærkningerne, højre spalte på side 3. Det er vi med på, men det støder mig noget, og jeg er ikke tilhænger af, at man skal til at opsætte NATO-pigtråd og lignende i alt for vidt omfang. Lad os gøre det med bedre teknik til overvågning og bedre sikring mod undvigelse.

Der tales om sanktioner i tilfælde af flugt, og vi er stort set enige i det, der nævnes i bemærkningerne om det punkt. Det skal ikke være stort set gratis at stryge fra det ene fængsel efter det andet, her er vi enige.

Jeg er derimod ikke enig i, som det nævnes i bemærkningerne, at også de ansatte skal kontrolleres i det omfang, der lægges op til. Man ville få meget at gøre, og det er et signal om mistillid til det udmærkede stykke arbejde, som mange ansatte i Direktoratet for Kriminalforsorgen, herunder ansatte i vores afsoningsanstalter, udøver. Det er jeg aldeles ikke enig i.

Jeg er heller ikke enig i, at det ud fra menneskelige betragtninger og retssikkerhedsmæssige hensyn vil være muligt at foretage kontrol af besøgende på den måde, der lægges op til i forslaget. Det ville indebære enorme ressourcer og kræve dommerkendelser, hver gang man eventuelt skulle foretage legemlige undersøgelser, og muligvis vil det også kræve dommerkendelser med røntgenundersøgelser. Det hører sig ikke til, og det er jeg ikke tilhænger af.

Jeg er tilhænger af, at vi inden for rimelige rammer gør mest muligt for at undgå indførsel af narkotika i fængslerne, og jeg synes godt om de tiltag, ministeren nævnte – de tiltag, vi er i gang med, og som vi i Venstre tilslutter os – om flere stoffri afdelinger og den slags. Lad os se, hvordan det kommer til at virke. Jeg synes, det er nogle rigtige tiltag, for det er jo virkelig et problem, at man har de hårde indsatte sammen med indsatte, som endnu ikke er narkomaner, så lad os gå den vej og få dem skilt ad. Det tror jeg er den rigtige måde at gøre det på.

Men som jeg startede med at sige, deltager vi gerne i drøftelser med forslagsstillerne og andre her i Folketinget om, hvad vi kan gøre på menneskelig ordentlig vis. Jeg kan allerede nu sige, at om kort tid kommer Venstre og Det Konservative Folkeparti med et beslutningsforslag, der indeholder nogle ideer og tanker i denne retning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Blot for at en bemærkning af hr. Jensby ikke skal få lov til at hænge i luften uimodsagt.

Hr. Jensby sagde, at han ikke kunne støtte tankerne om, at man skulle begynde at visitere personalet i fængslerne, og at det i øvrigt var helt urimeligt osv. Men det, der er skrevet i forslaget, er, at selv om man er klar til at bruge de midler og metoder, der skal til for at sikre, at et fængsel bliver narkotikafrit – at der ikke bliver nogen fysisk kontakt mellem besøgende og indsatte, fordi man sætter en glasplade imellem dem, så stofferne ikke kan komme ind den vej, at man kontrollerer alt, hvad der kommer ind og ud af fængslerne, både vasketøj og madvarer osv. osv. – er der én mulighed tilbage for at få stoffer ind og ud af fængslerne.

Det står klart og tydeligt i forslaget, at jeg ikke tror, at danske fængselsbetjente kan bestikkes til at smugle narkotika ind i fængslerne. Men jeg skriver bagefter, at når narkomanerne i fængslerne ved, at det er den eneste mulighed, vil de indsatte benytte muligheden for at prøve at lægge pres på de ansatte for at få stofferne ind ad den vej. Og for at vi med det samme skal kunne sige, at personalet ikke skal føle sig fristet til at lade sig bestikke, og at de indsatte ikke skal føle sig fristet til at bestikke personalet, må vi simpelt hen sige: Der er også visitation, når det drejer sig om personalet. Så er den indgang også lukket.

Men det hele er som sagt kun en række forslag til, hvad man kan gøre for at sikre et narkotikafrit fængsel. Vi kan selvfølgelig også her i Folketinget bare beslutte, at vi ikke vil have narkotikafrie fængsler i Danmark, for vi er ikke klar til at bruge de metoder og midler, der skal til, og det er fint nok, så har vi besluttet det. Jeg lægger bare op til, at vi får en debat om, hvilke midler vi er klar til at tage i anvendelse.

Og så er det vel ikke værre, end at f.eks. de personer, der arbejder i diamantminer og guldminer osv., bliver visiteret hver eneste dag, når de får fri fra arbejde, for at se, om de har taget noget med ud, fordi det er så kostbare materialer, de arbejder med. Det er der ikke nogen der har haft problemer med gennem de sidste mange hundrede år, så det er jo slet ikke sådan, at det skal forstås som noget krænkende og ydmygende og nedværdigende, det skal sådan set kun være en hjælp til personalet. Men igen: Det er et element, som er til debat.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Der er jo ikke nogen tvivl om, hvad der står i forslaget. Der står udtrykkeligt, at også kontrol af personalet, herunder servicepersonale tilknyttet fængslerne – og det gælder vel f.eks. også præster – bør overvejes og besluttes.

Så klart står det, og det er det, jeg ikke på nogen måde kan støtte, heller ikke med den begrundelse, at hermed skulle det være nemmere at undslå sig for pres eller bestikkelse. Den går jeg aldeles ikke på. Og så står der i øvrigt også, at alt andet, der kommer ind og ud af fængslerne, altså varer og transporter osv., skal undersøges. Jeg troede faktisk, at hr. Tom Behnke som en del af justitsvæsenet var klar over, hvilke ressourcer noget sådant vil koste ud over den rent seriøse hensyntagen til det personale, vi har med at gøre.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jamen det er da fair nok, at der kan være forskellige indgangsvinkler til de ting. Der kan være en indgangsvinkel som hr. Svend Aage Jensbys, nemlig at vi har en pose med så og så mange penge, og når vi taler om indsatte i fængslerne, er det vores politik på området at se, hvad vi kan opnå for de penge. I Fremskridtspartiet har vi den holdning, at vi gør os nogle principielle overvejelser om, hvordan vi ønsker, tingene skal være, hvorefter vi afsætter de nødvendige midler til at nå de mål, vi gerne vil.

Det, hr. Svend Aage Jensby siger, er, at det er simpelt hen så dyrt at lave narkotikafrie fængsler i Danmark, at vi er nødt til at opgive det på forhånd. Men dermed har hr. Svend Aage Jensby også sagt, at Venstre går ind for, at vi skal have narkotika i de danske fængsler, og det er jo lidt kedeligt, at man allerede på nuværende tidspunkt giver op.

Det, jeg lægger op til, er en debat, hvor vi i hvert fald kan prøve at bevæge os i retning af at få færre stoffer ind i fængslerne og gøre fængslerne mere flugtsikre. Det var det, jeg egentlig havde håbet på, og det er det, forslaget lægger op til. At forslaget så side efter side har en masse ideer og forslag til, hvilke metoder og midler der skal bruges, er som sagt kun forslag, som skal indgå i den kommende debat, hvis man altså ønsker debatten.

Helge Adam Møller (KF):

Forslaget består af to dele, og angående den første del kan jeg sige, at Det Konservative Folkeparti godt vil være med til den debat og den forhandling, som Fremskridtspartiet lægger op til vedrørende en forsøgsordning med et flugtsikkert og narkofrit fængsel. Ingen problemer med hensyn til debat og forsøg.

For det andet foreslås det, at fanger, der flygter, skal have inddraget muligheden for udgang, orlov og prøveløsladelse. Vi synes, det er rigtigt, at fanger, der flygter, skal pålægges en sanktion, og vi synes, det ville være rimeligt med en hovedregel om, at man mistede retten til prøveløsladelse, hvis man var flygtet. Det er ikke nogen ekstra straf, men det ligger jo i ordet prøveløsladelse, at det er noget, man får, hvis man har fortjent det. Det er ikke noget, man får pr. automatik, og vi synes ikke, man har fortjent det, hvis man er flygtet.

Men at de to andre ting, udgang og orlov, også skulle inddrages i resten af perioden, er vi ikke enige i. Får man eksempelvis 6 års fængsel og flygter på andendagen – det er godt nok hurtigt, men det kunne vel teoretisk lade sig gøre – mener vi ikke, der er nogen, der kan være tjent med, at hvis man bliver fanget dagen efter, får man i resten af de 6 år aldrig nogen sinde mulighed for hverken orlov og udgang, også selv om man opfører sig ordentligt i de næste 5½ år. Vi tror ikke, at sandsynligheden for, at den fange ikke begår ny kriminalitet, når han kommer ud, bliver større ved, at vi holder ham totalt afsondret fra omverdenen i samtlige 6 år, så derfor synes vi ikke, at det er en god idé.

Da forslaget er et oplæg til debat og til forhandling, skal jeg fremkomme med nogle konservative synspunkter om fængselsvæsenet i al almindelighed. I gamle dage havde man et udtryk, der hed tugt- og forbedringshus, og det udtryk er der vist ikke mange, der bryder sig om i dag, når vi snakker om danske fængsler. Men i virkeligheden er det efter min mening et godt udtryk for, hvad et fængsel skal indeholde, både i dag og i fremtiden: Tugt skal forstås på den måde, at det at få frataget sin frihed er en meget følelig og indgribende reaktion over for et menneske i et demokratisk samfund, og sådan skal det også være, bl.a. af afskrækkende og præventive årsager.

Samtidig ønsker vi, at fængslerne bliver sikrere end i dag, at narkotikaen i fængslerne bekæmpes effektivt, og at det ikke er de stærke fanger, der skal bestemme i fængslerne, men

personalet. Derfor er jeg tilfreds med, at der i den finanslovaftale, vi har indgået med regeringen, er tilført kriminalforsorgen yderligere 32 mio. kr. til en styrket indsats mod narkotikaen i fængslerne og en bedre sikring af fængslerne. Det er et skridt på vejen, men det skridt er ikke langt nok.

Så kommer vi til ordet forbedring, og forbedring er selvfølgelig lige så vigtig som tugten. I forbedringen ligger bl.a., at de indsatte skal have en tilværelse, som i størst muligt omfang – men uden at gå på kompromis med sikkerheden – forbedrer og forbereder dem til, at de en dag kan vende tilbage til samfundet og forhåbentlig leve en tilværelse uden kriminalitet. Jeg er overbevist om, at rimelige forhold i fængslet – mulighed for at arbejde og uddanne sig og lejlighed til i stort omfang at leve en næsten normal tilværelse i fængslet – vil være medvirkende til, at færre af de indsatte efter kort tid er tilbage bag tremmerne igen.

Lad mig nævne nogle forhold, som jeg og den konservative folketingsgruppe prioriterer højt i de kommende år. Vi er tilfredse med, at der nu afsættes øgede midler til en bedre fysisk sikring af fængslerne, bl.a. ved hjælp af pigtråd og forstærkning af fængselsportene, og vi vil godt være med til at gå videre ad den vej.

Med hensyn til narkotikaen bliver der nu økonomisk mulighed for at etablere flere stoffri afdelinger, og det er også godt. Men det er vigtigt at slå fast, at målet er, at hele fængselsvæsenet skal gøres stoffrit. Vi vil ikke acceptere, at fanger, der ikke er stofmisbrugere, bliver det, mens de er inde og afsoner. Vi vil heller ikke acceptere, at det er lettere at få narkotika i lukkede fængsler, end når man er på fri fod. Det skal stoppes, og vi har også en plan, i hvert fald en del af en plan.

For det første ønsker vi alle lukkede fængsler gjort pengeløse. For det andet vil vi have langt flere visitationer i celler og andre steder i fængslerne, specielt de lukkede, imod narkotikaen. For det tredje vil vi have en markant øgning af antallet af fanger, der efter udgang eller besøg bliver legemsundersøgt, og for det fjerde vil vi give mulighed for, at fængselsledelsen på eget initiativ og med timers varsel kan overføre de såkaldte stærke fanger fra ét fængsel til et andet.

Når der eksisterer et problem – og det gør der, når fængslerne, nogle af dem i hvert fald, nærmest flyder med narkotika – er det efter vores mening politikernes opgave at give funktionærer og ledelse de midler, der er nødvendige

ge for at løse problemet. Vil man målet, må man også ville midlerne. Finanslovforliget har givet mulighed for, at uddannelsen til at give indsatte øget selvkontrol – det, der med et fint ord hedder cognitive skills-programmerne – nu kan tilbydes i alle fængsler. Det hilser jeg velkomment, for de foreløbige erfaringer fra Fyn er gode.

Kriminalforsorgen må også i fremtiden have flere udslningspensioner og frigangsafdelinger for de indsatte, som har svært ved at tage det fulde spring fra at være indsat til at være på fri fod uden at knække halsen. Målet er ikke nået med finanslovaftalen, men et vigtigt skridt er taget.

Margrete Auken (SF):

Når man ser et sådant forslag og skal kommentere det, kan der let brede sig en underlig latter: Som om der var nogle, der gik ind for fængsler, man kunne flygte fra, og som om nogle gik ind for, at der skulle være narko i fængslerne! Jeg tror ikke, der er nogen, der går ind for det her i Folketinget, og jeg tror ikke, der er ret mange i befolkningen, der gør det. Jeg har ikke mødt dem i KRIM's organisationer, jeg har ikke mødt dem nogen steder. Så vi skal være klar over, at det handler om det spørgsmål, forslagsstillerne jo flere gange har stillet til os: Er vi villige til at betale prisen?

Der er to sider af den sag. Det drejer sig dels om det med pengene, og jeg kan forstå, at de sidder løst i lommen på Fremskridtspartiets ordfører, når det gælder dette her. Men det er en af de mest åndssvage måder at bruge penge på. Efter det, vi indtil videre ved, er fængselsvæsenet meget dygtigt til at producere kriminelle, og det er måske ikke den mest hensigtsmæssige måde at bruge penge på. Det er meget dyrt, og det er ikke uden videre meget effektivt.

Det er ikke det samme som at sige, at man kan bebrejde kriminalforsorgen, at det ser ud, som det gør. Det er bare, fordi vi må erkende, at det ikke er nogen succeshistorie, vi står med, når vi snakker om fængsler, som er egnede til at mindske kriminalitet. Det er jo det, det drejer sig om: at få mindre kriminalitet.

Der er økonomi i det her, og så er der derudover en række menneskelige ting, hvor jeg nok vil sige, at prisen er alt for høj. Det skulle jo gerne være sådan, at de mennesker, der kommer ud af fængslerne, er mindre farlige end dem, der kom ind. Det var dog et formål med det her. Og jeg tror heller ikke, nogle her vil bestride, at det må være et vigtigt formål, at de er mindre farli-

ge, når de kommer ud. Det formål opfyldes ikke, hvis vi faktisk har erfaringer for, at hvis man gør en række af de ting, som bliver foreslået her, bliver de mere farlige.

Der vil jeg sige: Jeg er stadig væk bekymret over, at også justitsministeren er glad for den dér forbistrede pigtråd. Det er noget af det, der er med til – det ved vi fra alle steder i verden – at gøre folk mere farlige, at de ser ind i det had, som der er i pigtråd. Jeg synes, det bør kunne gøres bedre. Jeg erindrer stadig væk chokket, da vi stod over for Horsens Statsfængsel, som er et af de afskyeligste steder, jeg har været; jeg har ikke set noget så ledt som Horsens Statsfængsel. Og det eneste sted næsten, hvor der var lidt pænt, dér skulle der være pigtråd, for dér kunne man se ud i Danmark og måske få lidt lyst til at komme tilbage til Danmark i ordentlig forfatning igen.

Så jeg vil én gang til sige, at jeg gerne vil betale for, at det i hvert fald ikke bliver pigtråd, der bliver brugt til det her. Jeg synes, det er skrækeligt.

Derudover ved vi – det skriver forslagsstillerne også – at man har dårlige erfaringer fra udlandet. Det har man jo. Det kan godt være, der sidder en eller anden, der siger, at det måske ikke er så dårligt endda, men vi har stort set dårlige erfaringer både fra Tyskland, fra USA og fra Sverige.

Hvis man så siger: Det kunne være anderledes i Danmark. Ja, men det kunne jo f.eks. være, at det var, fordi vi ikke havde den slags i Danmark, at det var anderledes i Danmark, og noget af det, vi jo ikke har set i Danmark, er de virkelige grove voldsepisoder i fængslerne med gidseltagning og den slags. Det har vi hidtil undgået. Én af de priser, som jeg synes det er godt vi kommer til at betale, er, at der kan være noget slinger i valsen nogle steder, men at vi så ikke kommer ud i de dér meget grove ting.

Nu synes jeg altså ikke, problemet er så voldsomt stort, som Fremskridtspartiets ordfører gør det til, jeg synes generelt, når vi ser, hvor mange det drejer sig om, at så er det ikke slemt; det er ikke det maksimale problem, vi har i forhold til en række andre kriminalitetsproblemer i Danmark.

Men noget af det, man da kunne gøre, også ud over en række af de ting, som ministeren foreslog og jeg kunne forstå også Venstres ordfører, som jeg synes det var meget beroligende at høre på i den her sammenhæng – jeg er da meget glad for, at der åbenbart også i denne

sammenhæng i Venstres rækker er ved at komme lidt af den gamle Venstreholdning til kriminalforsorgen tilbage, så de ikke kommer så tæt på Fremskridtspartiet, som de har været i andre sammenhænge – men noget af det, man kunne gøre, var at bruge kræfter på at sikre, at vi har et veluddannet personale.

Jeg tror ikke, vores personale er godt nok uddannet til at klare nogle af de problemer, de står over for. Og jeg mener, de selv siger, at de har brug for, ikke nødvendigvis at der skal være flere af dem, men altså at de kunne noget mere, end de kan. De er meget ofte yngre, de er meget mere uerfarne end de mennesker, de er oppe imod, og de skal altså være mere kompetente, bl.a. også til at løse de opgaver, som jeg stadig væk er meget irriteret over at man siger på udenlandsk, altså cognitive skills. Det er altså ikke et ord, der er salgbart.

Jeg synes stadig væk, at det udtryk, vi snakke os frem til, nogle af os, da vi var på vores rejse, nemlig konflikthåndtering, er et godt ord for det samme: at man lærer at håndtere konflikter i bred forstand. Der er da ingen tvivl om, at ideen er rigtig sammen med en række andre ting, som kan gøre, så flugtpresset ikke bliver så stort. Men jeg mener nu altså heller ikke, at det er så stort, så vi ligefrem skal lave blod og brand og bål, som jeg kan høre i det.

Så vil jeg endelig sige omkring narkoen: Jeg synes, det hører hjemme i narkodebatten meget mere end det hører hjemme i den her sammenhæng. Narkofri fængsler ville jo være en drøm, men jeg tror, det er en drøm, indtil vi har fået håndteret problemet i andre sammenhænge også.

Bjørn Elmquist (RV):

Justitsministerens indlæg som svar på forslaget her var en endog meget grundigt og meget detaljeret, synes jeg, gennemgang af de tanker, som regeringen har, og som de tre regeringspartier står bag, så mine kommentarer her kan blive relativt kortfattede og meget overordnede.

Jeg har hæftet mig ved, at ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke, igen og igen understreger, at det er en åben diskussion, man her lægger op til, fordomsfri – det har jeg nu ikke hørt, det ord, men det plejer man jo at lægge til, når man siger åben.

Så vil jeg da også godt sige, at når jeg har hørt hr. Tom Behnke og set, hvordan han reagerede på de forskellige ordførere, der har været heroppe, var det jo i og for sig en reaktion på tvivl

eller kritik, eller hvad vi skal sige, fra de pågældende ordføreres side på nogle af de tanker, som er fremme i forslaget. Så jeg ved ikke, hvor meget åbenhed der er, når det kommer til stykket, for konklusionen, kan jeg se, den skal være given.

I bemærkningerne beskriver man, hvad der foregår i Sverige og andre steder, og man siger, at det vil være naturligt at indhente udtalelser fra Sverige om de konkrete erfaringer med en sikringsordning. Det står nederst på side 3 i bemærkningerne til forslaget og kommer umiddelbart efter forslaget om gæssene, som hr. Poul Qvist Jørgensen var inde på.

Det er i og for sig det eneste af de konkrete forslag, hvor der er en meget klog, synes jeg, og forstandig bemærkning om: lad os nu lige indhente erfaringerne dér og få dem gennemdrøftet, før vi finder ud af, om vi vil eller ikke vil. Men det begrænser sig altså til gæssene, som i øvrigt med al den moro, det vel afføder hos de fleste af os, er noget af det mere sympatiske, jeg ser i forslaget her. Det må jeg sige. Men hvor klogt der er, og om vi kan gennemføre det, er så en anden snak.

Lad mig derudover sige, at de erfaringer, som man kan gøre sig, når man rejser rundt og besøger nogle af de såkaldt flugtfri fængsler og de mest lukkede fængsler, der findes i denne verden, bestemt ikke trækker i den retning her. Jeg har ikke selv været i Kumlafængslet. Jeg har hørt folk, der har besøgt det, være meget forskrækkede over, hvad der foregår, hvad det gør ved de indsatte, hvad det gør ved de ansatte, og hvad det gør ved hele stemningen.

Jeg har selv besøgt såkaldt flugtfrie fængsler i USA. Jeg har også besøgt nogle i Tyrkiet og i Østeuropa, hvor de havde en masse ansatte – mange, mange flere ansatte end indsatte – og dermed jo i og for sig skulle opfylde nogle af de formål, som her er beskrevet. Der var selvfølgelig også nogle af stederne megen teknik i anvendelse. Men en sammenligning mellem de forhold, vi så dér, og så dem, vi har herhjemme i Danmark, falder klart ud til fordel for de danske forhold.

Der må jeg da også sige, at indimellem så skælder vi ud på, hvad der foregår i Danmark, og hver gang, der kører en gummiged ind i en fængselsmur, er det klart, at så skal vi have en debat. Når der er nogle fangevogtere og nogle ansatte, nogle funktionærer, som bliver låst inde i en celle, og er der så tre, der stikker af, mens resten bliver i cellerne og ikke vil ud i kulden, ja,

så får vi en debat. Det er klart. Og der kommer kritik af kriminalforsorgen og af de politiske flertal, som står bag kriminalforsorgens handle-måde. Men sammenlignet med forholdene i udlandet synes jeg bestemt, der er meget at lære for mange andre. Det ville være klogt at rejse til Danmark og besøge de danske fængsler – og det er der mange der gør i disse år.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil meget gerne skarpt protestere mod hr. Bjørn Elmquists udlægning af, at der skulle være enighed om gæssene her. Altså Enhedslisten går ind for frilandsgæs og er selvfølgelig derfor fuldstændig imod denne idé om at spærre gæssene inde.

Jeg tror ellers i øvrigt, at jeg kan gøre det kort. Enhedslisten er imod flugtsikre fængsler. Det er den helt korte version. Den lidt længere version er selvfølgelig så at tilføje, at det at være inde-spærret er en atypisk situation. Og i den atypiske situation mener vi faktisk, det er vigtigt, at man kan bevare drømmen om at kunne flygte, at man kan bevare drømmen om at komme ud af den atypiske situation, hvor fortjent den end måtte være. For alternativet til at knuse den drøm fuldstændig er, at i stedet for rebstiger og oversavede tremmer får vi altså gidseltagning eller endnu værre: kampe omkring fængslerne i form af befrielsesaktioner.

Og der er vi fuldstændig enige i det, som fængselspsykolog Tage Jensen siger, og som også er citeret i bemærkningerne:

»Det er en kendsgerning, at der er foregået meget dramatiske fangeflugter fra sikre fængsler, hvor fængselsbetjente er taget som gidsler.«

Problemet er jo, at hvis man laver det totalt flugtsikre fængsel uden nogen muligheder for at tænke sig til en flugt, vil aggressionerne blive vendt indad. Og det ved Fremskridtspartiet jo udmærket godt. Derfor skriver Fremskridtspartiet også i bemærkningerne, side 5:

»Hvis det skønnes, at de indsatte vil bruge grovere midler til at forsøge at flygte fra forsøgsfængslet, kan det overvejes, om de indsatte f.eks. skal fratages muligheden for selv at lave mad, idet der i køkkenerne f.eks. er knive og andre ting, som kan bruges som våben.«

Vi ser allerede logikken gå i gang. Det at ville have et flugtsikkert fængsel, fører automatisk til, at de indsatte ikke længere kan lave mad. Det fører formentlig også til en række andre ting, som de indsatte ikke længere kan, med det resultat, at de indsatte selvfølgelig får et mere og

mere bittert forhold til situationen og derfor under ingen omstændigheder er egnede til løsladelse, når den tid kommer.

Så vil jeg sige, at vi forstår heller ikke helt Fremskridtspartiets måde at lave statistik på. Bemærkningerne indledes med følgende betragtning:

»Antallet af flugter fra de danske fængsler har været svingende gennem de sidste år. I 1995 var det helt galt, og allerede i de første dage af 1996 var den gal igen. Det kan med rette forventes, at antallet af flygtede fra fængslerne vil blive lige så stort i 1996 som i 1995 eller større, hvis ikke der gøres noget ved problemet.«

Bortset fra at logikken måske halter lidt, hvad kan man så konstatere, hvis man ser på de konkrete tal? I 1990 var det 16, der flygtede, i 1991 var det 64, i 1992 34, i 1993 41, i 1994 50, i 1995 – skriver man – nåede tallet op på 54. Jamen altså, man kan præcis ud fra de her tal konkludere, at antallet af flugter fra danske fængsler fra 1991 til 1995 har været stærkt faldende. Det er den rigtige konklusion ud fra de tal, som er fremlagt her.

Vi mener selvfølgelig, at hvordan man opfører sig, mens man afsoner et fængselsophold, herunder i hvilket omfang og under hvilke betingelser man forsøger at gennemføre flugter, skal indgå og indgår i øvrigt også i overvejelserne om prøveløsladelse.

Derimod kan vi under ingen omstændigheder støtte et forslag, som betyder, at det i sig selv skal forhindre en udgang i hele perioden. Jeg synes, det er en meget almindelig misforståelse – det var også det, jeg prøvede at sige før i min korte bemærkning: Udgangen og udgangsretten er ikke noget, som bliver lavet af hensyn til den indsatte. Det er helt forkert. Det er noget, der bliver lavet af hensyn til os andre. Det er nemlig noget, der bliver lavet af hensyn til at sikre, at den person, når tiden kommer, kan finde sig til rette og fungere nogenlunde normalt i det omgivende samfund og dermed ikke automatisk falder tilbage til en kriminalitet, der går ud over os.

Så derfor: Det er en helt forkert opfattelse, at resocialisering og initiativer over for de indsatte har noget at gøre med de indsatte. Det har noget at gøre med os.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Først skal jeg sige, at vel er jeg enig i nogle af de grundlæggende ting i forslagsstillernes holdninger, men det er også helt uacceptabelt, når ind-

satte i fængslerne, som der bliver skrevet, har adgang til narko. Det er jo ikke alene uacceptabelt, men det er også utilgiveligt, hvis der »uddannes« små narkomaner i fængslerne, mens de sidder inde. Det er noget, vi politisk også må tage hånd om.

Fængslerne skal være sikre – derom skal der ikke herske nogen tvivl – så flugter så vidt muligt undgås. Men vi mener også i CD, at flugtsikre fængsler ikke helt er sagen. Så langt er vi altså enige.

De tre lukkede fængsler, vi har i Danmark, er jo Statsfængslet i Horsens, i Nyborg og i Vridsløselille. De er alle sammen mellem 100 og 150 år gamle. Selv om de er bygget meget om, og selv om der kan gøres meget endnu for at forbedre sikkerheden og afsoningsforholdene, kan vi ikke komme bort fra, at bygningerne ikke længere lever op til de krav, der stilles til moderne fængsler.

Problemet er bare, at det koster utrolig mange penge at opføre nye fængsler. I forbindelse med finanslovforhandlingerne blev det oplyst til os ordførere, at det koster mellem 1 og 1,5 mio. kr. pr. indsat eller afsoningsplads at opføre et nyt fængsel. Selv om det kunne være en god idé med nye fængsler, så bliver det nok ikke lige med det samme, tror jeg.

For ikke at skyde gråspurve med kanoner skal vi vel også se på, hvor mange personer der i virkeligheden udgør denne sikkerhedsmæssige risiko. Hvis der, som justitsministeren sagde i sit indlæg, bare tale om ca. 40 personer, skal vi ikke lade alle indsatte i de lukkede fængsler rammes af de restriktive rammer, der sættes op.

Der var et boom i fængselsflugterne i efteråret. Alle husker gummigeden og andre flugter, og vi blev derfor mere opmærksomme på de mangler, der var i fængslernes sikkerhed. Derfor afsatte vi også et pænt stort beløb på finansloven. Jeg indrømmer, at CD gerne ønskede, at der havde været afsat flere penge, men alt skal jo hænge sammen.

Pengene skal bl.a. bruges til elektronisk overvågning, og der bliver også gjort noget ved fængselsmurene som f.eks. i Horsens, hvor vi får en ny murkrone, og vi får endda åbnet det lille arresthus.

Selv om sikkerheden bliver bedre, vil der stadig væk være en restgruppe af fanger, som udgør en flugtrisiko. Vi må så se på, hvordan disse fanger kan sikres bedre end i dag, men der ingen grund til, at alle fanger sikres bedre. Det vil være kriminalpolitisk forkert, og jeg mener også, det vil være alt for dyrt for samfundet.

Uanset om forslagsstillerne må have ret i, at der kommer flere narkomaner ud af fængslerne, end der kommer ind, er jeg ikke i tvivl om, at narkoen er et stort problem, også i de danske fængsler.

Som det har været sagt så mange gange fra anden side her i salen, er der en vis visdom i, at fængslerne i gamle dage hed tugt- og forbedringshuse.

Selv om jeg altså ikke er enig i de metoder, som Fremskridtspartiet vil bruge for at komme narkoen til livs i fængslerne, er jeg bestemt ikke uenig i, at der skal gøres noget for at fjerne narkoen.

Jeg synes, at når vi snakker om at bekæmpe narkoen i fængslerne, må vi også tage stilling til på et senere tidspunkt, hvad vi gør for at komme narkoen i samfundet til livs, og her tænker jeg selvfølgelig på at give politiet de instrumenter, som de har brug for.

Jeg tror ikke, der er brugbare alternativer til fængslerne i dag, og derfor er jeg som sagt enig med forslagsstillerne i, at der må gøres noget. Men det er også vigtigt, at de mennesker, som kommer i kontakt med fængselsvæsenet, ikke bliver låst fast i en kriminel karriere. Derfor skal der arbejdes på muligheder for at resocialisere de indsatte, og her er det, jeg mener, at Fremskridtspartiets forslag ikke hjælper tilstrækkeligt.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan jo sige, at situationen omkring de danske fængsler og fangeflugterne, der er sket de senere år i stigende omfang, nærmest er ved at udarte til en folkekomedie i stil med Olsen-bande-filmene, i hvert fald i folkemunde.

Det er meget ubehageligt at måtte se på den mindskelse af retssikkerhedsfølelsen, som selvfølgelig bliver en følge af, at det åbenbart er så nemt for fanger at flygte fra de danske fængsler. Derfor er det også vigtigt, at der gøres en indsats for i højere grad at sørge for flugtsikre fængsler, så befolkningens tillid til retsvæsenet og tillid til, at fanger reelt skal afsone og afsoner deres straf, også kan retableres.

Selv lukkede fængsler er åbenbart i dag så åbne, at der er den store mulighed for at flygte. Der kan så nævnes en lang række initiativer, som det jo også blev gjort her i debatten i dag, om, hvad man så konkret kan gøre for at sørge for mere flugtsikre fængsler. Ministeren har nævnt en række ting, som man bl.a. i forbindelse med finansloven har gjort for at tage skrap-

pere midler i brug. Man har sågar, som det nævnes, afsat 6 mio. kr. ekstra på finansloven for at sikre fængslerne bedre.

Men for Dansk Folkeparti at se er det ikke nok. Vi tror ikke på, at de midler, der er afsat indtil nu, er tilstrækkelige til at sikre, at vi ikke vil se disse fangeflugter i fremtiden, og derfor mener vi, der skal gøres en ekstra indsats.

Den ekstra indsats, som man kunne forestille sig, kunne jo være, at man, som man har gjort tidligere, gennemførte stramninger i straffeloven, som gjorde, at man kunne øge straffen for fanger, som flygtede. Det kunne også være, at man i højere grad kunne inddrage orlov, udgange og prøveløsladelse for fanger, som er flygtet fra fængslerne osv. Der er en lang række muligheder, og man kan også, som det er nævnt i beslutningsforslag nr. B 71, som vi behandler her i dag, indføre forskellige skrappe midler i fængslerne for at undgå, at det er er muligt overhovedet at flygte fra fængslerne.

Nu kan man jo vælge at diskutere ud fra bemærkningerne i forslaget, eller man kan vælge at diskutere selve forslaget, og jeg har forstået, at de fleste ordførere har forholdt sig til bemærkningerne.

Jeg skal alene holde mig til selve forslaget, og derfor kan jeg gøre det rimeligt kort, for det består jo af to dele: etableringen af en forsøgsordning med et flugtsikkert og narkotikafrit fængsel her i landet, og at indsatte, der flygter fra danske fængsler, skal have inddraget muligheden for udgang, orlov og prøveløsladelse i resten af afsoningstiden.

Vi finder, at begge de to elementer er positive. Vi mener selvfølgelig, at alle fængsler burde være flugtsikre, men man kan da i det mindste prøve at indføre nogle af de skrappe krav i fængslerne, som der åbenbart ikke er flertal for at man indfører generelt; det kunne man da i det mindste prøve i et enkelt fængsel ved hjælp af sådan en forsøgsordning.

Den anden del, som jeg også har været inde på tidligere, nemlig at man får inddraget muligheden for udgang, orlov og prøveløsladelse, hvis man flygter, mener vi også kunne have en præventiv effekt, således at fangeflugtforsøget sker i mindsket omfang.

Med den begrundelse agter vi at støtte beslutningsforslaget, også når det kommer til anden behandling her i salen.

Tom Behnke (FP):

Når personer begår kriminalitet og de af politiet bliver pågrebet for deres kriminalitet og efterfølgende bliver stillet for en dommer og hele retsmaskineriet kører og man efter lange, grundige overvejelser beslutter sig for, at den pågældende person skal i fængsel, og at den pågældende person har begået en så grov kriminel handling, at vedkommende kommer i et lukket fængsel, så er meningen, at vedkommende skal sidde i det lukkede fængsel. Og meningen er, at vedkommende skal blive siddende i det lukkede fængsel, og ikke, at vedkommende skal have mulighed for at flygte derfra.

Spørgsmålet er så: Er det det, vi vil i Folketinget? At sikre, at vi har nogle fængsler, således at de personer, som vi har bestemt på grund af deres grove kriminelle handlinger skal sidde i et lukket fængsel, også bliver der? Vil Folketinget det? Vil Folketinget også betale den pris, det koster at sikre, at fængslerne er flugtsikre? Og er Folketinget indstillet på at garantere borgerne den sikkerhed, at når vi har nogle personer i det her samfund, som har begået så grov kriminalitet, og vi har den opfattelse, at vi er nødt til at sætte dem i fængsel – der er jo mange andre sanktionsmuligheder – er vi så også klar til at give borgerne den sikkerhed, at de pågældende kriminelle bliver siddende i fængsel i den tid, de skal? Det er vi i Fremskridtspartiet.

Hvis man var indstillet på det, var spørgsmålet: Hvilke midler og hvilke metoder ville man være indstillet på at tage i anvendelse for at sikre, at fængslet er flugtsikkert, og at fængslet er et sted, hvor de kriminelle sidder, indtil de har udstået deres straf?

Med hensyn til den del, der handler om at gøre fængslet narkotikafrit, vil jeg gerne takke for den ros, som justitsministeren gav mig for det forslag, som jeg fremsatte sidste år, nemlig om behandlingsdomme til kriminelle narkomaner: at i stedet for at sætte dem i fængsel var det langt bedre, at de fik en behandlingsdom, således at man fjernede årsagen til deres kriminalitet.

Det er fint nok, men det har jo vist sig igen, at på grund af pengemangel og på grund af prioriteringshensyn i regeringen er der ikke afsat tilstrækkelige midler til det her område. Man har kun lavet en begrænset forsøgsordning, og derfor er vi i den situation i dag, at der stadig sidder narkomaner i danske fængsler.

Vi er også i den situation i dag, at i visse fængsler er det nemmere at få stofferne, end det

er ude på gaden. Vi har oplevet situationer, hvor prisen på narkotika i fængslerne er lavere, end den er ude i det omgivende samfund. Vi har helt klar dokumentation for, at der er personer, der kommer i fængsel, som ikke er narkomaner, når de kommer ind, men de er det, når de kommer ud igen; det mener vi er dybt utilfredsstillende, og det vil vi godt gøre noget ved.

Hr. Poul Qvist Jørgensen sagde, at det var et populistisk forslag, når Fremskridtspartiet, der ellers vil lave besparelser i det offentlige, pludselig på det her område er klar til at bruge, hvad det koster. Det har intet med populisme at gøre; det er et spørgsmål om, at Fremskridtspartiet har en politik og nogle principper, vi ønsker gennemført. Og den politik, vi har, er vi også klar til at betale prisen for. Vi sidder ikke – som flertallet tilsyneladende her i Folketinget – og tæller, hvor mange penge vi kan få ind, og så laver en fordeling af pengene bagefter.

Her har vi et område, hvor vi er indstillet på at bruge, hvad det koster. Vi har den holdning, at de, der laver så grove kriminelle handlinger, at domstolene dømmer dem til at komme i fængsel, også skal sidde i fængslerne. Og så har vi som offentlig myndighed pligten til at sikre, at de bliver siddende i fængslet, indtil de har udstået deres straf.

Så det her er ikke spørgsmål om at have en populistisk holdning til noget som helst. Hvis vi skulle tale om besparelser i den offentlige sektor, var der andre områder, man kunne lave besparelser på. Det her er et af de områder, hvor Fremskridtspartiet ønsker at bruge de penge, der er nødvendige, ikke for at bruge penge, men for at sikre, at fængslerne er fængsler.

Hr. Helge Adam Møller var med på ideen om, at det her var et oplæg til debat om en forsøgsordning, og sagde, at det ville De Konservative godt være med til. Hr. Helge Adam Møller tilsluttede sig også, at man kunne diskutere, om det skulle koste en eller anden form for sanktion, hvis en indsat flygter fra fængslet. Men man kunne så diskutere, hvilke sanktioner man skulle tage i anvendelse. Det er også helt fint. Og det var egentlig også det, som forslaget lagde op til.

Fru Margrete Auken mente, at der skulle en bedre uddannelse af personalet til. Jeg er da glad for, at fru Margrete Auken støtter mit forslag på det punkt, for det fremgår jo også klart og tydeligt af forslaget, at vi er indstillet på, at personalet naturligvis skal være bedre uddannet, og der skal også være et tilstrækkeligt antal

ansatte, så personalet til enhver tid er i stand til at håndtere de situationer, de kommer ud for, og således at der er tilstrækkelig mange ansatte til, at også personalet føler en vis sikkerhed i deres arbejde.

Hr. Bjørn Elmquist brugte mest tiden på at fremføre sine synspunkter om den del af forslaget, hvor jeg har nævnt, at man i Sverige har lavet ordninger med, at der rundt om fængslet er vilde gæs, som løber rundt, med det formål, at hvis der er nogen eller noget, der passerer hegnet, så skræpper de op og advarer dermed om, at nu sker der noget. Det har vist sig – så vidt som jeg er orienteret – at være ganske effektivt. Men da jeg ikke ved tilstrækkeligt om det, og da jeg ikke ved, om det er tilstrækkeligt til at forhindre, at nogen flygter fra fængslet, så var det, at jeg skrev, at det ville være hensigtsmæssigt, at man indhentede nogle erfaringer fra Sverige.

Hr. Bjørn Elmquist efterlyste så, at man skulle gøre det samme med de andre elementer i forslaget. Men jeg behøver ikke at indhente oplysninger om, at pigtråd forhindrer nogen i at hoppe over en mur; for det gør det. Det er der slet ingen tvivl om.

Hvis man f.eks. i fængslet, hvor gummigeden kørte igennem, havde rullet pigtråd ud på indersiden – det, der hedder 2+1, altså 2 ved siden af hinanden og 1 ovenpå – så havde gummigeden kun skubbet til pigtråden, og det havde stadig væk ikke været muligt for dem, der var inde i fængslet, at løbe ud, for man kunne ikke have forceret pigtråden. Det ved vi. Sådan er det. Det behøver man ikke at lave de store undersøgelser ud af. Derfor var der ikke behov for at indhente udtalelser på det punkt. Men hvis hr. Bjørn Elmquist er i tvivl om effekten af pigtråd, så lad os da bare få den undersøgelse, hvis det så er nok til, at hr. Bjørn Elmquist er med på forslaget. Men det tvivler jeg på.

Forslaget her er formuleret efter meget grundige overvejelser. Og det er det ud fra de erfaringer, jeg har gjort mig igennem årene her i Folketinget, nemlig at det er en kendsgerning, at mange partier har den holdning, at når der øverst på et forslag står »fremsat af Fremskridtspartiet«, så skal man et eller andet sted i forslaget finde en undskyldning for ikke at sige ja til forslaget. For det må ikke hedde sig, at Fremskridtspartiet har fået vedtaget noget i Folketinget. Og så leder man fra en ende af. Der må være et eller andet i forslaget, vi ikke kan lide.

Det er så også det, som hr. Poul Qvist Jørgensen har gjort. Slår ned på et eller andet og udlægger det på en anden måde, end det er ment, og det er så det, som hr. Poul Qvist Jørgensen hænger sin hat på: Derfor kan vi ikke støtte forslaget. At det så var søgt i den her sammenhæng for hr. Poul Qvist Jørgensens vedkommende, det er der ikke noget at gøre ved; det står for hans egen regning.

Men vi har så lyttet til, hvad der har været tidligere. Tidligere har Folketinget kritiseret Fremskridtspartiet: Det var alt for præcist et forslag. Eller det var alt for bredt et forslag. Det var alt for lidt argumenteret et forslag. Der var ikke bemærkninger nok til forslaget. Der var ikke lagt op til åbenhed i forslaget, osv. osv. Alle de ting har vi kopt sammen, og så har vi prøvet at lave et forslag her, hvor vi har lagt op til en samlet principiel debat om, hvilke midler og metoder vi er klar til at tage i brug for at sikre, at vore fængsler er flugtsikre.

Hvis vi skulle have lavet det som et præcist forslag, at sådan kunne vi godt tænke os det, ville det have været nødvendigt at lave 6-8 forskellige beslutningsforslag på de forskellige områder og sige: Sådan kunne vi godt tænke os det. Og så argumenteret for hver enkelt del f.eks. på narkotikaen, på forskellige sikkerhedsforanstaltninger inde i fængslerne osv.

Det ville det have krævet. Og det var også det, der skulle til, hvis hvert enkelt element i forslaget skulle have haft den opmærksomhed, som det fortjener, og således at debatten her i Folketinget havde været tilstrækkelig til, at man kunne belyse det enkelte element i forslaget.

Men meningen var jo netop, at vi ikke skulle tage den store diskussion om enkelthederne i forslaget i Folketingssalen, men at vi kunne gøre det bagefter, at vi sammen med ministeren og ordførerne for partierne kunne blive enige om, hvor langt vi er i Danmark med den danske holdning til forskellige ting, hvor langt er vi villige til at gå. I dag skulle det kun være en principiel debat om, hvorvidt man er villig til at diskutere det. Det har så altså været lidt svært at holde fast i, men o.k.

Det, vi lægger op til, er, at man laver en forsøgsordning i et enkelt fængsel, og det fængsel skal være et lukket fængsel; det skal være med henblik på de personer, som i forvejen ville være placeret i et lukket fængsel, for netop om de fængsler må vi kunne sige, at de skal være flugtsikre. Vi må også kunne sige, at de skal være narkotikafrie, og også fordi det er dér, det er muligt at gennemføre tankerne og ideerne.

Fremskridtspartiet havde så et ønske om, at Folketinget ville lægge sig fast på, hvilke midler man var indstillet på at bruge, og at vi afviklede forsøget ud fra, hvad vi kunne nå til enighed om. Så kunne man efterfølgende evaluere og gøre op: Var det tilstrækkeligt til, at vi er tilfredse, eller vil man måske stramme yderligere op?

I dag er det jo sådan, at det er justitsministeren, der bestemmer, hvad der skal til. Det er justitsministeren, der har fået denne pose penge i forbindelse med finansloven, og det er ministeren, der ligesom går foran og bestemmer, i hvilke fængsler sikkerheden skal skærpes. Man kunne så sige, at hr. Bjørn Westh som justitsminister sikkert er udmærket kompetent til at finde ud af, hvilke fængsler man skal bruge penge i; men problemet er jo, at ministeren ikke kan lave sikkerhed i fængslerne ud fra nogle principielle holdninger om, hvad justitsministeren godt kunne tænke sig, men må gøre det ud fra, hvor mange penge han har til rådighed. Derfor må vi tage det fra en ende af og bruge pengene dér, hvor det er mest nødvendigt.

Det, der er lidt synd, er, at sikkerheden i de danske fængsler ikke er et spørgsmål om, hvad Folketinget eller ministeren godt kunne tænke sig, men et spørgsmål om, hvor mange penge der er til rådighed, og den debat kunne jeg godt tænke mig at få vendt om. Jeg kunne godt tænke mig, at man havde nogle principielle holdninger til, hvilke midler og metoder vi vil tage i anvendelse, og så efterfølgende fandt pengene til at gennemføre det, som vi gerne vil.

Det var det, som jeg godt kunne tænke mig, og det var det, som jeg havde lagt op til med forslaget her, og det har det altså ligget lidt tungt med. Tilbage er så kun, at jeg må lave disse 6-8 konkrete forslag, og så må vi tage det punkt for punkt, så vi for hvert enkelt punkt får den debat, som det fortjener.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg forstår egentlig ikke helt hr. Tom Behnkes reaktion. Sidste år arrangerede vi en tur til det jyske, hvor vi bl.a. besøgte Horsens Statsfængsel og Pension Lyng, og vi havde om aftenen på Skarrildhus en god, bred debat om de her forhold.

På baggrund af de drøftelser, hvor alle Folketingets partier deltog, udarbejdede jeg en handlingsplan for kriminalforsorgen, som jeg – så vidt jeg husker – sendte til Folketingets udvalg i juni 1995. Det var en handlingsplan, der først blev lagt frem til åben debat, hvorefter der kom

finanslovforhandlinger, og endelig blev væsentlige dele af handlingsplanen så medtaget i den finanslov, der blev vedtaget.

Jeg synes faktisk, at der har været en bred, åben debat om de her ting, og jeg betragter den ikke som afsluttet. Jeg så gerne, at vi igen lavede en tur, tog en bred drøftelse en aften og så arbejdede videre ud fra det. Så jeg mener ikke, at debatten er standset med det, der er sket ved finansloven i år. Jeg synes egentlig, det har været et ret ideelt arbejde: Vi har først været på besøg, så haft en diskussion indbyrdes, derefter stillet forslag og så taget stilling i forbindelse med finansloven, hvor man jo er nødt til at afveje andre økonomiske hensyn, samtidig med at man har en ønskeseddel for det her felt.

Tom Behnke (FP):

Jeg er helt med på, at der var den tur, og at der også var nogle diskussioner bagefter om, hvad vi nu skulle gøre og sådan noget. Det, jeg lægger op til, er en meget mere grundig diskussion om midler og metoder, f.eks. en helt principiel diskussion om pigtråd, om murkroner, om videoovervågning, om elektronisk sikkerhedsudstyr og sådan noget. Altså en meget mere detaljeret diskussion om, hvad det er for midler og metoder, vi er villige til at bruge i et land som Danmark, i et samfund som det danske.

Men jeg er så også tilfreds med, at ministeren her klart og tydeligt har sagt, at den debat ikke er færdig endnu, og at i det øjeblik, hvor der er ønsker om det, så tager vi på en tur mere, og så tager vi en diskussion mere om, hvad vi så kan gøre; det er jeg glad for.

Det er nemlig mit udgangspunkt, at det er for nemt at flygte fra de danske fængsler – hvilket vi jo også har set – og der er desværre alt for mange, der flygter. Det er den situation, jeg gerne vil have rettet op på, og de hidtidige diskussioner med justitsministeren og i Retsudvalget – der har været på rejse rundt i Danmark – har ikke været tilstrækkelige til at dæmme op for det. Derfor forslaget, som er et spark i retning af, at vi får gjort noget mere effektivt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 198: Forslag til lov om ændring af lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v. og forskellige andre love. (Forenkling af regnskabsaflæggelse samt frister, 2. fase af lovgivningen vedrørende statslige aktieselskaber og elektronisk dataudveksling m.v.).

Af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen).
(Fremsat 1/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Lovforslaget indeholder først og fremmest en forenkling og præcisering af reglerne om årsregnskabsaflæggelse og en generel revision af en række fristbestemmelser. Derudover indeholder forslaget anden fase af lovgivningen om statslige aktieselskaber.

For Socialdemokratiet er det afgørende, at der hele tiden sker en forbedring af årsregnskabsbestemmelserne, så mængden af informationer og de opgørelsesmetoder og regnskabsprincipper, som virksomhederne kan betjene sig af, hele tiden sikrer et retvisende billede og lever op til international regnskabspraksis.

Der er i sagens natur tale om meget komplicerede forhold, som både er af afgørende betydning for virksomhederne og for revisionen, og som også har stor politisk betydning dels i sig selv, dels for den politiske signalværdi, der er knyttet hertil.

Socialdemokratiet støtter forenklinger og lettelser, hvor det kan gøres, så det sikrer et tidssvarende regelsæt, og hvor det ikke svækker mulighederne for overblik og inddrivelse af eventuelle skattemæssige restancer. Vi er derfor tilfredse med, at forslaget sammen med en lang række forenklinger sikrer, at vederlag til ledelse bortset fra visse undtagelser skal oplyses, lige-